

ΣΤΑΥΡΟΣ ΖΑΦΕΙΡΑΚΗΣ

ΛΑΤΤΕ ΝΤΕΚΑΦΕΪΝΕ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΛΑΤΤΕ ΝΤΕΚΑΦΕΪΝΕ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΑΤΤΕ ΝΤΕΚΑΦΕΪΝΕ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΖΑΦΕΙΡΑΚΗΣ

LIBRON

πρώτη έκδοση, Νοέμβριος 2017

© Copyright LIBRON ΕΚΔΟΤΙΚΗ Ι.Κ.Ε. & Σταύρος Ζαφειράκης

Αθήνα, 2017

ISBN 978-618-82421-9-7

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως ο νόμος έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, οπτικοακουστικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, μετάδοση, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Σειρά: Σύγχρονη Ελληνική Πεζογραφία - 4

Μυθιστόρημα

Σταύρος Ζαφειράκης, *Λάττε Ντεκαφείνέ*

Επιμέλεια: Άννα Π. Βακάλη

Σελιδοποίηση & Σχεδιασμός Εξωφύλλου: Μιχάλης Ζούπας | www.zoupas.gr

LIBRON Εκδοτική Ι.Κ.Ε.

Λουκιανού 25 & Χάρπτος

106-75 Αθήνα, Τ. 210-3314105

eMail: info@libron.gr • website: www.libron.gr

ΠΟΛΛΟΙ ΛΕΝΕ ΠΩΣ Ο ΕΡΩΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΕΜΜΟΝΗ, μία επιμονή προς το ακατόρθωτο και απελπιστικά τυφλός. Θα προσθέσω πως είναι και παντελώς κουφός, γιατί όσο και να προσπαθήσεις να του μιλήσεις, να τον πείσεις να καταλαγιάσει και να σε αφήσει στην ησυχία σου, απ' το ένα αυτί τού μπαίνει και απ' το άλλο τού βγαίνει. Το καλό της υπόθεσης είναι ότι σπάνια έρχεται, οπότε και οι παραπάνω δυσλειτουργίες βιώνονται ως ένα ανυπέμβλητο συναίσθημα πρόσκαιρης ευδαιμονίας. Το κακό, όσον αφορά τον εαυτό μου, είναι ότι ο έρωτας δεν είχε κάνει ποτέ την εμφάνισή του, με είχε αφήσει στη μαύρη άβυσσο των νευρώσεων που με ταλαιπωρούσαν από μικρό παιδί. Κάποια στιγμή όμως όλα άλλαξαν. Το κοιμισμένο ηφαίστειο μέσα μου ξύπνησε. Ήταν σαν να είχες κλείσει ένα άγριο ζώο σε ένα κλουβί επί χρόνια και καθημερινά το τάζεις ωμό κρέας, για να το αγριέψεις περισσότερο. Μία όμορφη ηλιόλουστη μέρα αποφάσισε να το σκάσει. Ελεύθερο πια, προσπαθούσε να διασφαλίσει την τροφή του με τις ανάλογες συνέπειες, να πληγωθεί και να πληγώσει. Οι άνθρωποι που με φέρανε στον κόσμο εν αγνοία τους είχαν κλειδώσει τα παιδικά μου συναισθήματα μέσα σε ένα μπαούλο και πέταξαν το κλειδί στον πυθμένα της θάλασσας. Από τότε ανέλαβα το δύσκολο έργο ανεύρεσής του, που μετά πολλών κόπων και βασάνων το ανακάλυψα στα τριάντα επτά μου χρόνια.

Ο ΗΧΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ ΤΗΣ ΕΞΩΠΟΡΤΑΣ αντήχησε σαν την καμπάνα της Ανάστασης πριν από το Άγιο Πάσχα. Κάποιος καταραμένος τολμούσε να μου χαλάσει τον ύπνο. Είχα καιρό να δω ένα τόσο ζωντανό σεξουαλικό όνειρο, να ξυπνήσει το πάθος. Υποψιαζόμουν ότι κάποια ανώτερη δύναμη έπαιζε συστηματικά ένα παιχνίδι με τη συνείδησή μου. Με προκαλούσε να φτάσω στην ερωτική ολοκλήρωση, αλλά πάντα στο τέλος με άφηνε με τη βασανιστική αίσθηση του ανικανοποίητου. Σίγουρα, ο άρχοντας αυτού του παιχνιδιού θα γελούσε με τα καμώματά μου.

Πέταξα το πουπουλένιο πάπλωμα από πάνω μου εκνευρισμένος και ξυπόλυτος έτρεξα στην πόρτα. Βρίσκω ιδιαίτερα αντιαισθητικές τις χειμωνιάτικες παντόφλες, προτιμώ να πατώ χωρίς αυτές. Είναι μόνο μία απ' τη μακριά λίστα με τις ιδιοτροπίες μου. Η Ελένη περίμενε υπομονετικά απ' έξω με το βλέμμα στραμμένο στο πάτωμα. Μετά από τόσα χρόνια δεν μπορούσε να με κοιτάξει άνετα στα μάτια. Μερικοί άνθρωποι προτιμούν να μην μπλέκουν σε αυτό το αρχέγονο επικοινωνιακό παιχνίδι. Κρατάνε κρυφά τα συναισθήματά τους στο ενδότερο του σώματος, έτσι νιώθουν ασφαλείς. Εμένα μου αρέσει να γδύνομαι με τα μάτια μου.

— Καλημέρα, κύριε Ορφέα.

— Καλώς την κυρία Ελένη.

Οι πληθυντικοί ήταν αμφότερα ειρωνικοί, ένας δικός μας εσωτερικός κώδικας επικοινωνίας. Με δυο κινήσεις η Ελένη χώθηκε

στο δωμάτιο υπηρεσίας. Το σπίτι ήταν σε κακά χάλια, αλλά αυτό παραδόξως δεν με απασχολούσε. Τις πρωινές ώρες όμως, με το πρώτο φως του ήλιου, η ακαταστασία ήταν σαφώς περισσότερο ενοχλητική. Με την Ελένη είχαμε αποκτήσει μια πολύ περιέργη οικειότητα σαν μάνα με παιδί. Όταν εγώ αναστάωνα το σπίτι, αυτή επιμελώς το συμμαζευε. Αυτό το χάος βέβαια σπάνια συνέβαινε. Γενικότερα θα μπορούσε κανείς να με χαρακτηρίσει υπερβολικό με την τάξη, σε σημείο που κάποιες φορές ο χώρος μου έμοιαζε ακατοίκτητος. Όλα τα αντικείμενα συνήθιζαν να βρίσκονται στην απόλυτα σωστή τους θέση, μέχρι και τα μαξιλάρια αυστηρά παραταγμένα στις γωνίες του καναπέ προσέδιδαν συμμετρία στον χώρο. Το μάτι μου έπεσε πάνω σε δύο μισοτελειωμένα ποτήρια κρασί κι ένα τασάκι γεμάτο αποτσιγάρα. Απότομα γύρισαν οι μνήμες της προηγούμενης βραδιάς στο μυαλό μου. Έλαμψε το σύνηθες ενοχικό στοιχείο μέσα μου για την προσφιλή μου συνήθεια των τελευταίων χρόνων, να εμπλέκομαι σε ερωτικές πράξεις χωρίς συναίσθημα.

Ήταν πρωινό Τρίτης, έπρεπε να βιαστώ. Η Ισμήνη θα περίμενε εναγωνίως να ακούσει τις νέες ρομαντικές μου απόπειρες. Σε αυτήν τα έλεγα όλα. Από την πρώτη μέρα είχαμε χημεία, εγώ μιλούσα και αυτή άκουγε. Είχα πολλά να της πω. Η ζωή μου είχε αποκτήσει μια επικίνδυνη συναισθηματική και δημιουργική στασιμότητα. Η απόφαση να βοηθήσω τον εαυτό μου έμοιαζε απολύτως λογική εκείνη την περίοδο.

Μπήκα για ντους, χωρίς αυτό δεν πάω πουθενά. Το χλιαρό νερό έχει την ιδιότητα της σωματικής και πνευματικής κάθαρσης. Φόρεσα το σκούρο τζιν που βρισκόταν σε απροσδιόριστο σχήμα κάτω στο πάτωμα. Πέταξα στα άπλυτα το χθεσινοβραδινό πουκάμισο. Η παραμικρή μυρωδιά τσιγάρου πάνω σε ρούχο μου προκαλεί αηδία, μπορεί να χαλάσει ολοκληρωτικά τη διάθεσή μου. Φόρεσα ένα κολλαριστό μπλε ριγέ πουκάμισο, σιδερωμένο από τα χέρια της Ελένης, και ένα χοντρό πουλόβερ από πάνω, γιατί η εξωτερική θερμοκρασία βρισκόταν κοντά στο μηδέν.

Το βαγόνι της μπλε γραμμής του μετρό προς το κέντρο της

Αθήνας ήταν ασφυκτικά γεμάτο. Οι εργαζόμενοι στριμώχονταν έξω από τις συρόμενες πόρτες της αμαξοστοιχίας και προσπαθούσαν να μπουν πρώτοι μέσα, για να πιιάσουν θέση. Οι περισσότεροι κρατούσαν κάποιο βαρετό χαρτοφύλακα, ενώ πολλοί νέοι, φοιτητές, άκουγαν μουσική από τα τηλέφωνα τους και έμοιαζαν πιο ευδιάθετοι.

Αναπόλησα με διάθεση υποτίμησης τον καιρό που εργαζόμουν στη χρηματιστηριακή. Η απρόσμενη χρεοκοπία της ήταν καθοριστική για την οικονομική μου κατάσταση. Ίσως όμως και να με γλίτωσε από μια απασχόληση που όσο περνούσε ο καιρός την αγαπούσα όλο και λιγότερο. Το όλο περιβάλλον γύρω από τις κινητές αξίες είχε αρχίσει να αποκτά ένα μη ελκυστικό προσωπείο. Η καθημερινή μου διάθεση να εκτελώ τα καθήκοντά μου άγγιζε επικίνδυνα επίπεδα ανίας. Οι συνάδελφοί μου, ντυμένοι με στενά κοστούμια –κάτι σαν μοντέρνοι νεκροθάφτες– είχαν έντονες ρυτίδες και πολλά άσπρα μαλλιά για την ηλικία τους. Καθημερινά αγωνιούσαν με παθολογικό άγχος για τις τιμές των μετοχών, του πετρελαίου, των παραγώγων και των ομολόγων. Κολλημένοι σε μια οθόνη επί δέκα ώρες, με την τηλεφωνική συσκευή ως προέκταση του χεριού τους, πανηγύριζαν με τα ευκαιριακά κέρδη, ενώ έκλαιγαν με τις απρόσμενες απώλειες. Είχαν παραμελήσει τον ίδιο τους τον εαυτό και τις ανάγκες του. Ακόμη και να μην έκλεινε η χρηματιστηριακή, εγώ θα αποχωρούσα από εκεί. Η σκέψη είχε ωριμάσει μέσα μου, απλώς μου έλειπε η αφορμή. Και για κάποιον περίεργο λόγο, όλες οι μεγάλες αλλαγές αυτού του είδους διεκπεραιώνονται μέσα μας αθόρυβα. Εμείς γινόμαστε συνειδητοί μάρτυρες μόνο της τελικής πράξης, αυτής που συνοδεύει την απόφαση.

Είχε ξεκινήσει να ρίχνει χιονόνερο. Το κοινό του κέντρου έμοιαζε απροετοίμαστο για αυτό το ενδεχόμενο. Ο καιρός με τις αλκυονίδες μέρες του Ιανουαρίου είχε κακομάθει τους θαμώνες της πόλης, που πέταξαν με ευκολία τα βαριά ρούχα από πάνω τους.

Έμοιαζε αστείο, αλλά άρχισαν όλοι να περπατάνε σε ρυθμό αγωνιστικού βάδην, για να φτάσουν μια ώρα αρχύτερα στον προορισμό τους. Εγώ όμως είχα χρόνο – και πολύ μάλιστα. Είχα φτάσει είκοσι λεπτά νωρίτερα. Πίεσα τον εαυτό μου για πολλοστή φορά να κάνει μία επανάληψη των θεμάτων προς συζήτηση, έτσι ώστε να μη μου διαφύγει τίποτα. Η τελειομανία μου ήταν αχώριστη σύντροφος από μικρή ηλικία και πολλές φορές μετεξελλισόταν σε βαρύ ψυχαναγκασμό που δυσχέραινε την καθημερινότητά μου.

Δέκα βήματα πιο κάτω, στην οδό Σταδίου, έπεσα πάνω στον Μιχάλη· πρῶην συμφοιτητής μου απ' το Πάντειο. Περάσαμε έντονη φοιτητική ζωή μαζί, με άφθονη πολιτική λογομαχία και αντιπαλότητα. Η κομματικοποίηση των φοιτητών εκείνη την εποχή ήταν σοβαρό παιχνίδι. Πολλοί από εμάς διασφάλιζαν με αυτόν τον τρόπο την επαγγελματική τους καριέρα. Όλοι –εκτός από μένα– κάπου βολεύτηκαν, σε κάποιον δημόσιο φορέα, σε κάποια ίσως επινοούμενη κρατική θέση που εισέπραττε επιδόματα. Για μεγάλο διάστημα ο Μιχάλης είχε διατελέσει και πρόεδρος της παράταξης του. Εξάλλου, από μικρός είχε ηγετικές τάσεις.

- Τι κάνεις, Ορφεάκο; Πού χάθηκες, φίλε;
- Καλά είμαι, Μιχάλη. Εγώ χάθηκα ή εσύ;
- Εσύ φυσικά! Δεν σε έχω πετύχει πουθενά έξω.
- Είτε το πιστεύεις είτε όχι, ακόμη κυκλοφορώ τα βράδια.
- Αλήθεια ρε τέρας, είσαι ακόμα μάχιμος; Και εδώ στο κέντρο τι κάνεις;
- Έχω μια συνάντηση σε ένα λογιστικό γραφείο.
- Εμένα η δουλειά μου είναι εδώ, δύο στενά πιο κάτω.

Από μέσα μου έβραζα· άκου τον γελοίο να με αποκαλέσει Ορφεάκο! Αυτό το υποκοριστικό, για κάποιον λόγο, το εκλάμβανα ως υποτιμητικό σχόλιο ή χειρότερα ως μια εκδήλωση οίκτου προς εμένα. Αυτό με εξόργισε. Υπήρχε πάντα μία κρυφή κόντρα μεταξύ μας, ένας άτυπος ανταγωνισμός. Κανένας από τους δυο μας δεν τον εκδήλωνε στα μούτρα του άλλου, ήμασταν φίλοι, αλλά όχι στην πράξη, όπως αποδείχθηκε αργότερα. Έτσι όπως μιλούσε, εριστικά, με τα παχύσαρκα χείλη του, εξείχαν δύο αραιά δόντια.

Έμοιαζε με ελεεινό τρωκτικό των υπονόμων. Αυτά τα προτεταμένα δόντια τα είχα παρατηρήσει απ' την πρώτη μέρα που τον γνώρισα. Το μόνο που ήθελα ήταν να του δώσω μια γροθιά, εκεί ακριβώς ανάμεσα τους, ώστε να αποκτήσουν επιτέλους το μεγάλο μόνιμο κενό που τους αξίζει. Πέρασα όμως ύπουλα στην ανταπόδοση.

— Άσπρισαν τα μαλλιά σου, φίλε, τα βάφεις άσπρα;

Γέλασα, προσποιούμενος αυθόρμητη αντίδραση, για να μη φανούν οι κακές μου προθέσεις. Μετά βίας κάποιος μπορούσε να διακρίνει λίγες άσπρες τρίχες στους κροτάφους μου. Αν κάτι καλό είχα κληρονομήσει από την οικογένειά μου, ήταν το γονίδιό τους – γερνούσαμε αργά.

— Άσε, περάσανε τα χρόνια. Εσύ; Ακόμα αμετανόητος εργένης;

— Ναι, όπως τα ξέρεις. Εσένα με τα παιδιά άλλαξε η ζωή σου;

— Μεγάλωσαν! Ο Μάριος είναι έξι και η Ευανθία τριών. Είναι χαρά θεού, δεν χρειάζομαι τίποτα άλλο, για να νιώθω ευτυχία. Κάνε και εσύ σύντομα, μην το αρχεις, θα με θυμηθείς. Δεν θέλεις να είσαι γέρος, όταν μεγαλώσουν τα παιδιά σου.

Τα λόγια του ήταν χτυπήματα κάτω από τη μέση. Ο Μιχάλης ανήκει στην κατηγορία των ανθρώπων που έρχονται σε αυτόν τον κόσμο και προγραμματίζονται. Το σύμπαν δημιουργεί ζωές και τις ρυθμίζει υπάκουες, προβλέψιμες, χρονικά τακτοποιημένες. Ο πρώην φίλος τελείωσε το σχολείο κανονικά στην ώρα του, πέρασε στο πανεπιστήμιο και αποφοίτησε χωρίς καθυστέρηση, γνώρισε τη γυναίκα του, στα τριάντα του είχε δύο παιδιά. Μηχάνημα σε μεγάλη αποστειρωμένη μονάδα παραγωγής τροφίμων θα μπορούσε να έχει μια αστοχία, αυτός όμως καμία. Για αυτόν τον λόγο, ήταν απαλλαγμένος από κάθε είδους εσωτερική ανησυχία.

Αναλογίστηκα πως η μοίρα των σκεπτόμενων ανθρώπων μάς έβαζε πρόωρα σε μπελάδες, μας οδηγούσε τυφλά στα δωμάτια των ψυχιάτρων. Εγώ τοποθετούσα με ζήλο τον εαυτό μου σ' αυτήν την κατηγορία. Το προτιμούσα. Δεν είχα καμία διάθεση υπεκφυγής από τα υπαρξιακά μου ερωτήματα. Οι βολές συνεχίστηκαν και απ' τους δύο, σαν μια μονομαχία τιμής μεταξύ δυο

πολιτισμένων κυρίων, ο καθένας πατούσε στα αδύναμα σημεία του άλλου ή σε αυτά που θεωρούσε ότι πλεονεκτούσε. Τα κατάφερε όμως, με εκνεύρισε και με αποπροσανατόλισε από την επικείμενη πρωινή μου συνάντηση. Τον χαιρέτισα βιαστικά και κατευθύνθηκα γρήγορα στην οδό Αιόλου.

Το κτίριο ήταν νεοκλασικό, με άποψη, καλοδιατηρημένο έργο δεκαετίας του τριάντα. Αυτά τα ψηλοτάβανα δωμάτια μου δίνουν πάντα χώρο να αναπνεύσω, μειώνουν σε μεγάλο βαθμό την πιθανότητα κλειστοφοβίας. Μπορώ να δω μακριά, σε άλλες εποχές, όπου οι βασικές συνήθειες των ανθρώπων δεν διέφεραν σε τίποτα από τις σημερινές, απλώς είχαν διαφορετικό περιτύλιγμα, λίγο πιο ατσαλάκωτο και ευπρεπές. Από εκεί, μπορώ να φανταστώ το μέλλον πιο ευοίωνα, ακόμη και με δημιουργικές τάσεις που φτάνουν στα άκρα. Ένας τέτοιος χώρος ταίριαζε απόλυτα για τη θεραπεία μου. Το είχα σκεφτεί από την πρώτη μέρα που πάτησα το πόδι μου στο γραφείο της. Ο πίνακας στο χολ του διαμερίσματος, με το φοβισμένο κορίτσι που ξετυλίγει ένα κόκκινο κουβάρι, απέκτησε ισχυρό περιεχόμενο μετά από μερικές συνεδρίες.

— Όλα μοιάζουν να είναι ένα κουβάρι στην αρχή, μαζί όμως θα το ξετυλίξουμε και θα βρούμε την άκρη του.

Την είχα κοιτάξει με απελπισία. Εδώ ο κόσμος καίγεται και αυτή διέθετε περίσσια υπομονή. Φαινόταν σίγουρη για αυτά που έλεγε. Η φωνή της, το βλέμμα της, δημιουργούσαν ένα περιβάλλον σταθερότητας.

Μπήκα στο γραφείο της και κάθισα στην πολυθρόνα που μου είχε υποδείξει βουβά, από την πρώτη μέρα, χρησιμοποιώντας μόνο τα χέρια της. Είχα αναρωτηθεί αν ήταν μουγκή, δεν πολυμιλούσε.

— Μπορούσα να μη συναντηθώ σήμερα με αυτόν τον ηλίθιο; Μου χάλασε όλη τη διάθεση. Ξέθαψε από μέσα μου τη ζήλια. Αυτός προχώρησε στη ζωή του, ενώ εγώ έμεινα στάσιμος. Δες και τα άσπρα του μαλλιά ήταν παράσημα για τα επαγγελματικά και προσωπικά του κατορθώματα. Μπροστά του ένιωσα ο αιώνιος έφηβος που δεν μπόρεσε ποτέ να ξεπεράσει τις δικές του φοβίες.

Ακόμη και σήμερα, βρίσκομαι σε μία μόνιμη διαμάχη με τους γονείς μου· κυρίως μέσα μου. Το παρελθόν μου, φαίνεται, με κυνηγάει παντού. Όλα μου φτάνε, όλα είναι λάθος. Και τώρα οι πιο περίεργες ανησυχίες του κόσμου μοιάζει να κάνουν πάρτι στο μυαλό μου.

»Τις προάλλες, καθώς πήγαινα στο σπίτι της Μαίρης, μου συνέβη κάτι το πρωτόγνωρο. Είναι τρομακτικό πώς το άγχος βρίσκει τρόπους κάθε φορά και μεταμφιέζεται σε κάτι διαφορετικό, ενώ εγώ είμαι πάντα απροετοίμαστος. Η νύχτα ξαφνικά έγινε μέρα. Ένα εκτυφλωτικό φως διαχύθηκε στον ορίζοντα. Οι λίγοι άνθρωποι που περπατούσαν στο πεζοδρόμιο μετατράπηκαν σε ανθρωποθάλασσα και άρχισαν να έρχονται καταπάνω μου, με σκοπό να με κατασπαράξουν, σαν τα ζόμπι στα θρίλερ. Τρόμαξα. Έκλεισα σφιχτά τα μάτια μου. Προσπάθησα να κάνω διαγραφή όλου του σκηνικού. Τα άνοιξα, όμως τίποτα δεν είχε αλλάξει. Διαφορετικής ηλικίας άντρες, γυναίκες –όλοι τους σκοτεινές φιγούρες– είχαν ένα σατανικό χαμόγελο, λες και υπήρχε μια φριχτή συνωμοσία εναντίον μου, να με στείλουν στο τρελοκομείο. Τότε κοίταξα κάτω στο πεζοδρόμιο και άρχισα να μετράω πλακάκια, για να ξεφύγει το μυαλό μου απ' όλο αυτό. Είναι ένα κόλπο που έχω υιοθετήσει εδώ και λίγο καιρό. Μέτρησα εκατόν ογδόντα τρία πλακάκια. Όλα τους ήταν πολύ βρόμικα και με μαύρα στίγματα. Η Μαίρη μού άνοιξε την πόρτα. Ήταν χαρούμενη, το χαμόγελό της έφτανε μέχρι τα αυτιά. Είναι συμπαθής, γλυκιά κοπέλα, λίγο κοντούλα. Τη γνώρισα σε ένα περίεργο πάρτι γενεθλίων. Ήταν η δεύτερη φορά που πήγαινα σπίτι της. Σκεφτόμουν τον Γολγοθά που με περιμένε. Έπρεπε να φανώ αντάξιος των περιστάσεων, να της κάνω έρωτα. Αλήθεια, γιατρέ, έχω να κάνω έρωτα πολύ καιρό. Μιλάω για έρωτα, όχι για σεξ. Πραγματικά, δεν νιώθω και πολλά πράγματα την ώρα της συνουσίας, παρά μόνο ότι κάνω μια σωματική εργασία. Χωρίς συναίσθημα. Πολλές φορές βλέπω τη συνείδησή μου να βγαίνει έξω από το σώμα και να με κοιτάζει, την ώρα που κάνω σεξ. Και τότε την πιάνουν τα γέλια. Αν επικεντρωθεί κανείς στη διείσδυση μόνο, στο επαναληπτικό της κίνησης, μέσα-έξω,

πάνω-κάτω, το λιγότερο που θα αποκτήσει είναι ένα μειδίαμα. Τόσο γελοία είναι αυτή η πράξη! Με προέτρεψε να τελειώσω μέσα της. Μετά, ευτυχώς, το μαρτύριό μου έλαβε τέλος.

— Μαρτύριο είπατε; Και οι προφυλάξεις; Εσείς δεν παίρνετε;

Τα μεγάλα πράσινα μάτια της πετάχτηκαν ακόμη πιο έξω από τις κόγχες τους και γυάλισαν μες στο ημίφως του δωματίου. Έτσι μιλούσε η Ισμήνη, με τα μάτια. Όλα τα υπόλοιπα είναι ένας κοινός και άδοξος πλατειασμός. Χρησιμοποιούσε τη γλώσσα του σώματος που είναι αλάνθαστη και ειλικρινής. Λίγα λόγια έλεγε και σταράτα. Έπρεπε να τα επεξεργαστώ, να τα κατανοήσω, αλλά συνήθως εκείνη τη στιγμή η έμπνευση με εγκατέλειπε. Έναντι αυτού, προσπαθούσα να είμαι ετοιμόλογος, αντιδραστικός, με οξύ λόγο. Με εκνεύριζε η εγκράτεια της, αλλά και η εύστοχη ολιγόλογη κριτική της πάνω στις αδυναμίες μου. Είχα βαρεθεί τους πολύξερους και παρεμβατικούς ανθρώπους, που για όλα είχαν μια άποψη και προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να στην επιβάλλουν. Έξαλλου, η ουσία μιας πρότασης βρίσκεται πάντα σε μια λέξη. Μιας παραγράφου σε μια πρόταση. Ενός βιβλίου σ' ένα κεφάλαιο. Με τον τρόπο της με κέρδισε, ίσως και από την πρώτη μέρα. Κλείδωσε την εμπιστοσύνη μου και επιβεβαίωσε τις διάχυτες θεωρίες του κόσμου περί χημείας μεταξύ δύο ανθρώπων. Αμφίδρομη έλξη, ενεργειακή συμβατότητα ή απλώς επικοινωνία; Αυτή η γυναίκα βρήκε γρήγορα τα κουμπιά μου και τα πατούσε με μαεστρία, λες και έπαιζε μια σονάτα για πιάνο.

Ήμουν όμως και εγώ αρκετά συχνά προκλητικός μαζί της. Κατά τη διάρκεια ενός εγωκεντρικού παραληρήματος, ισχυρίστηκα το εξής: «Πιστέψτε με, έχω αγαπηθεί και λατρευτεί πολύ μέχρι τώρα». Η απάντησή της ήταν άμεση και ξερή. Προφανώς ηλεκτρίστηκε από την αλαζονεία μου. «Αναρωτιέμαι αν έχετε αγαπήσει εσείς ποτέ. Θα σταματήσουμε για σήμερα».

Αναθεματισμένο πενηντάλεπτο, δεν μου έφτανε ποτέ. Άφηνε αναπάντητα ερωτήματα. Θα ήθελα να κάθομαι με τις ώρες στο γραφείο της, ν' αναλύουμε μέχρι τελικής πτώσεως. Για κάποιον λόγο όμως έφευγα γοητευμένος και ανυπομονούσα για

την επομένη συνάντησή μας. Είχα πολλές σκέψεις να αραδιάσω μπροστά της, άλλες τόσες να επεξεργαστώ.

Βγήκα ζαλισμένος από το κτίριο της Αιόλου. Σταμάτησα στο ιταλικό καφέ της διπλανής γκρίζας πολυκατοικίας. Το όνομα του ήταν «Η Σοδειά». Ο λιτός του τίτλος ευθύς αμέσως παρέπεμπε στους παραταγμένους σάκους με άκοπο καφέ που βρίσκονταν κολλητά με το τζάμι του καταστήματος. Ήταν πρωτότυπη ιδέα. Το είχα κάνει παράδοση αυτό, μετά από κάθε συνεδρία απολάμβανα έναν ζεστό καφέ, σαν το ρόφημα της νίκης έπειτα από μια επιτυχημένη αποστολή.

— Σε λένε Μάρκο και είσαι ο καλύτερος μπαρίστας. Ξέρεις κάτι, όταν η συνήθεια τείνει να γίνει έμμονη ιδέα, τότε το έχεις χάσει το παιχνίδι. Είναι φανερό ότι η πολλή ανάλυση μου έχει τιμπήσει λίγο τον εγκέφαλο. Έναν λάττε ντεκαφεϊνέ, παρακαλώ.

— Μην ανησυχείς, σε καταλαβαίνω. Σήμερα έχω καινούργιο χαρμάνι από Κολομβία, περίμενε να κόψω λίγο να το μυρίσεις. Πώς πήγε η συνάντηση;

— Έτσι όπως το είπες, νόμιζα ότι θα μου εμφανίσεις καμία παράνομη ουσία. Καλά πήγε η συνάντηση. Ανακατεύω το καζάνι με το συνειδητό και το ασυνείδητο. Άλλοτε βγαίνει μια λιχουδιά, ενώ άλλοτε ένα ξέρασμα.

— Δεν είναι όμως αυτό καλό για σένα; Κάθε φορά σε βλέπω όλο και πιο ανάλαφρο, χαλαρό, ρε παιδί μου. Είναι ολοφάνερο πως η Ισμήνη είναι εξαιρετική στη δουλειά της. Έτσι δεν είναι; Μύρισε εδώ λίγο.

Ο Μάρκος είναι ένα αυθεντικό παιδί της δουλειάς, χωρίς πολλές εσωτερικές αναζητήσεις. Αρκείται στο να μένει ο πελάτης ευχαριστημένος. Φυσικά, εισπράττει και το αντίστοιχο φιλοδώρημα για αυτό. Το μπαράκι που δουλεύει φαίνεται να έχει υιοθετήσει έντεχνα, στον αρχικό πυρήνα της διακόσμησής του, ένα μινιμαλιστικό στιλ. Παράλληλα όμως διαμορφώνει και ένα ζεστό περιβάλλον. Ξύλο και μέταλλο συνδυάζονται με τη σωστή αναλογία. Και αυτός ο καφές του είναι υπέροχος.

Ο Μάρκος έκανε τις μικρές του αλλαγίες. Του πήρε δέκα

λεπτά να ετοιμάσει τον καφέ μου. Πρώτη φορά έβλεπα υπάλληλο καφετέριας να ζυγίζει σε ηλεκτρονική ζυγαριά την ποσότητα του καφέ. Υπήρχε εξειδίκευση παντού, η τρομάρα ένας ψυχαναγκαστικού, σαν κι έμένα, που ψάχνει την τελειότητα. Αν έπεφτε και κανένα γραμμάριο παραπάνω, δεν θα πείραζε σε τίποτα. Εγώ και ο Μάρκος όμως επιδιώκαμε την τέλεια συνταγή, αυτός από επαγγελματισμό και εγώ από ασθένεια. Άδειασα τη μισή κούπα και ξεκουμπίστηκα γρήγορα, αφήνοντας πέντε ευρώ για φιλοδώρημα. Ήταν κάποιες μέρες που δήλωνα και ένιωθα ανοιχτοχέρης, υπερβολικά φιλόανθρωπος, που να με πάρει! Η οικονομική μου κατάσταση δεν θα το άντεχε αυτό, μάταια όμως με προειδοποιούσε για τα χειρότερα. Τουλάχιστον είχα ένα οικείο μέρος να νιώθω θαλπωρή, ώστε να φιλοξενεί την, κατά περιόδους, επαναλαμβανόμενη μοναξιά μου. Ο δρόμος της επιστροφής προς το σπίτι μου έμοιαζε με διαδρομή πάνω στα σύννεφα. Είχα ξεφορτωθεί αρκετά βαρίδια μέσα σε εκείνο το σκοτεινό δωμάτιο.

— ΕΙΜΑΙ Η ΙΣΜΗΝΗ ΠΙΕΤΡΑΚΗ, η μητέρα του Αλέξανδρου.

— Γεια σας, κυρία Πετράκη, σας περίμενα λίγο νωρίτερα. Δυστυχώς σε λίγο θα χτυπήσει το κουδούνι και θα πρέπει να μπω για μάθημα. Καθίστε, παρακαλώ. Γνωρίζετε ήδη, από τα αλληπάλληλα τηλεφωνήματα που σας έχουμε κάνει εγώ και οι συνάδελφοί μου, ότι η συμπεριφορά του Αλέξανδρου στο σχολείο έχει παρεκτραπεί.

— Έτρεξα, για να σας προλάβω, μόλις τέλειωσα με τον τελευταίο μου ασθενή. Δεν μπορούσα να τον αφήσω στη μέση, καταλαβαίνετε. Είμαι ενήμερη σε μεγάλο βαθμό για τη συμπεριφορά του Αλέξανδρου. Οι συνάδελφοί σας στο τηλέφωνο ήταν πλήρως επεξηγηματικοί. Προβληματίζομαι πολύ με-

— Αγαπητή κυρία Πετράκη, το παιδί εδώ και καιρό έχει σταματήσει να δίνει σημασία στη διδασκαλία, πάρα μόνο εστιάζει στη διατάραξη της ομαλής λειτουργίας της τάξης. Ξέρετε, επηρεάζει και τους άλλους μαθητές. Όλοι οι καθηγητές ανελλιπώς μου κάνουν παράπονα. Χθες κόλλησε στην πλάτη της φιλόλογου μας ένα χαρτί «Ενοικιάζεται», πεντακόσια ευρώ το μήνα. Αλίμονό μας! Μπορείτε να φανταστείτε τι έγινε μετά. Λυπάμαι πολύ, αλλά το λιγότερο που μπορώ να επιβάλω είναι μια διήμερη αποβολή. Απλώς σας κρούω τον κώδωνα του κινδύνου, αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί.

— Δεν μπορείτε να φανταστείτε, κύριε Αντωνίου, πόσο με

στεναχωρεί αυτό το γεγονός, αλλά πιστέψτε με, κάνω ό,τι μπορώ. Γνωρίζετε ότι ο Αλέξανδρος πέρασε ένα σοβαρό πρόβλημα με την υγεία του. Η εν συνεχεία διάστασή μου με τον πατέρα του του διέγειρε μια διαταραγμένη εφηβεία. Θέλοντας και μη, έχτισε πάνω σε αντιδραστική βάση όλη του την προσωπικότητα. Θα ασκήσουμε όμως πιο αυστηρή επιτήρηση πάνω του. Επιπλέον, θα έρθω σε επαφή με τις υπόλοιπες μητέρες της παρέας του, για να υιοθετήσουμε συλλογική αντιμετώπιση της κατάστασης. Είμαι σίγουρη πως όλα θα διορθωθούν. Ας μη σας κουράζω άλλο, σας δίνω τον λόγο μου ότι θα κάνω ό,τι μπορώ, για να επαναφέρω τον Αλέξανδρο.

— Καταλαβαίνω, κυρία Πετράκη, αλλά οφείλω να σας αναφέρω πως αυτή είναι η τελευταία προειδοποίηση. Εδώ δεν έχουμε μόνο το δικό σας παιδί, αλλά και πολλά άλλα, τα οποία κουβαλάνε κάτι διαφορετικό το καθένα από την οικογένειά τους.

— Μείνετε ήσυχος.

Έφυγα αναστατωμένη, περισσότερο συγχυσμένη από όσο άφησα να φανεί μπροστά στον διευθυντή. Το τελευταίο πράγμα που θα έπρεπε να καταλάβει είναι ότι έχουμε χάσει τον έλεγχο. Σε περίπτωση που τον έδιωχναν, η αλλαγή του σχολείου θα εκλαμβάνόταν ως απόρριψη και θα διέλυε τον εύθραυστο ψυχισμό του για τα καλά.

Περπάτησα γρήγορα στους ανηφορικούς δρόμους του Κολωνακίου. Συνάντησα την αγαπημένη μου φίλη Νάσια για ένα σύντομο μεσημεριανό γεύμα. Το γαλλικό μπιστρό είναι ένα ολοκαίνουργιο στέκι και θυμίζει αντίστοιχα της Champs Élysée του Παρισιού. Οι ασπροκόκκινες τέντες, τα λευκά τραπέζια, οι μπεζ καρέκλες του, μου φτιάχνουν τη διάθεση. Εγώ, η μαυροφορούσα, βρίσκω τον άλλο μου εαυτό σ' αυτό το εστιατόριο, βάζω λίγο χρώμα στη ζωή μου.

Τη Νάσια τη γνωρίζω εδώ και πολλά χρόνια. Είναι καλή γιατρός, οπαδός του ορθολογισμού, αλλά και της αστάθειας ταυτόχρονα. Είναι δύο άνθρωποι σε έναν. Κατά διαστήματα μπορούσε να γίνει ιδανική αδερφή ψυχή, κάποιες φορές όμως υιοθετούσε

αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά, δίχως λόγο και αιτία. Αυτό με απωθούσε. Παρόλη τη μεγάλη δυσθυμία του χαρακτήρα της, αποτελούσε περήφανα τον συνδετικό κρίκο της παρέας μας. Αυτή ήταν που οργάνωνε παλιότερα όλες τις συναντήσεις της φοιτητικής μας συντροφιάς. Αργότερα γίναμε όλοι συνάδελφοι – μη χάσουμε! Αφού λύσαμε πρώτα όλα τα δικά μας θέματα, μετά θέλαμε να λύσουμε και αυτά του υπόλοιπου κόσμου. Ο πατέρας της ψυχανάλυσης, ο Σίγκμουντ Φρόυντ, έγινε και δικός μας πατέρας. Λατρέψαμε τα συγγράμματά του, όπως οι πιστοί το Ευαγγέλιο. Προσπαθώντας όμως να ακολουθήσουμε το πρωτόκολλο κατά γράμμα διαπιστώσαμε πως οι αποκλίσεις ήταν πιο συχνές απ' ό,τι φανταζόμασταν. Έτσι, ο καθένας μας απέκτησε το δικό του προσωπικό στιλ, τη δική του προσέγγιση πάνω στο επάγγελμα.

— Νάσια μου, τι κάνεις; Συγνώμη που άργησα, αλλά είχα θέματα πάλι με το σχολείο του μικρού.

— Το ξέρω, αγαπημένη, και τι δεν έχεις περάσει μ' αυτό το παιδί.

— Ειδικά από τότε που έγινε η μεταμόσχευση, λες και το σώμα του καταλήφθηκε από έναν δαίμονα. Καμιά φορά πιστεύω στο κακό κάρμα του δότη, όχι στη δική μας συμβολή στη διαπαιδαγώγηση του Αλέξανδρου.

— Καημένη Ισμήνη, η δυναμική των παιδιών μας είναι τέτοια που μας κάνουν να αμφισβητούμε την ίδια μας τη νοημοσύνη. Πώς μπορείς να τα βγάλεις πέρα με ένα φρέσκο, αδάμαστο οργανισμό. Τα παιδιά σε αυτήν την ηλικία είναι *tabula rasa*, όπως λέγανε και οι Λατίνοι. Καταγράφουν τα πάντα, στο μυαλό τους, όπως ένας σκληρός δίσκος άπειρης χωρητικότητας.

— Ναι ναι, είναι πολύ πιο έξυπνα από εμάς.

— Εμείς έχουμε πνιγεί στην καταίγίδα πληροφοριών όλα αυτά τα χρόνια, αυτές μετά βίας πλέον μετεξελλίσονται σε μνήμη. Στην ηλικία μας έχει ήδη αρχίσει να κλονίζεται το οικοδόμημα με τις αναμνήσεις. Είναι τόσο αντιφατικές, που αλληλοξεοντώνονται. Θυμάσαι μόνο τα παλιά, αυτά της παιδικής ηλικίας. Λες ρε να έχουμε Αλτσχάιμερ;

— Τι λες μωρέ! Απλώς νιώθω πιο κουρασμένη από ποτέ. Αυτό είναι όλο. Έχω λησμονήσει τελείως την προσωπική μου ζωή ή καλύτερα... αυτή λησμόνησε εμένα.

— Ισμηνάκι, πες μου τι έγινε με αυτόν τον καινούργιο ασθενή σου; Παραμένει ψηλός και νόστιμος;

Η Νάσια έσκασε ένα πονηρό γελάκι.

— Έρχεται κανονικά κάθε εβδομάδα, δεν χάνει συνεδρία. Να φανταστείς, στεναχωρήθηκε πολύ που θα σταματούσαμε λίγες μέρες για τα Χριστούγεννα. Πρώτη φορά βλέπω ασθενή ν' απολαμβάνει την ανάλυσή του τόσο πολύ.

— Συγνώμη, ποιο ακριβώς είναι το πρόβλημα του; Γιατί ήρθε σε σένα εξ αρχής;

— Η πρώτη μέρα του ασθενή -να ξέρεις- είναι η αγαπημένη μου. Είναι σαν ένα μικρό παιδί που αρχίζει να παρακολουθεί μια ταινία ακριβώς στη μέση της. Αναρωτιέται, χάνεται, εκνευρίζεται, προσπαθεί να καταλάβει την υπόθεση χωρίς επιτυχία. Τα παιδιά θέλουν να ξέρουν τα πάντα, από πού προήλθαν, ποιος είναι ο σκοπός της ζωής τους και γιατί πρέπει να πεθάνουν όταν γεράσουν.

— Το ίδιο είναι και η πρώτη μέρα του αναλυόμενου, Ισμήνη, δεν έχει υπομονή.

— Άκουσε αυτό. Ένα πρωινό με πήρε τηλέφωνο τρομοκρατημένος. Μου είπε πως φοβάται μην τυχόν κάνει κακό στον εαυτό του ή σε κάποιον άλλον. Τον καταλαβαίνω, τον πιάνουν πανικοί. Είμαι σκληρή όμως μαζί του, δεν τον νταντεύω. Γέλασα λίγο και τον καθυσύχασα. Ήμουν σίγουρη ότι δεν θα έκανε τίποτα. Να φανταστείς εκείνη την ώρα ψώνιζα σαλάτες. Να σου πω την αλήθεια, χαίρομαι ιδιαίτερα όταν σκάει μύτη στο γραφείο μου, μπαίνει φως ρε παιδί μου μέσα. Σε παρακαλώ όμως, μη ρωτάς πολλά, με φέρνεις σε δύσκολη θέση.

Ζορίστηκα αρκετά με τη συζήτηση αυτή. Αναστατώθηκα για κάποιον λόγο που δεν ήθελα να προσδιορίσω.

— Φιλενάδα, νομίζω πως νιώθεις κάτι παραπάνω για αυτόν τον ασθενή, δεν με ξεγελάς. Κοκκίνισες, σαν παντζάρι έγινες. Τον νο σου! Προσοχή! Βέβαια απ' την άλλη είσαι τυχερή, σε ζηλεύω.

Καταβρόχθισα τη σαλάτα μου και προσποιήθηκα ότι δεν έδινα σημασία σε όσα έλεγε. Η Νάσια μασουλούσε ακόμη τις πρώτες μπουκιές από τη γλυκόξινη πάπια που είχε παραγγείλει. Μιλούσε αγενέστατα, με γεμάτο το στόμα της. Κάποια στιγμή πετάχτηκε ένα κομματάκι φαγητού ανάμεσα από τα χείλη της και προσγειώθηκε απειλητικά δίπλα στο πιάτο μου. Το γαλλικό μπιστρό τη μάρανε! Παραγγείλαμε από μία κούπα καφέ φίλτρου η καθεμία. Φύγαμε μετά από λίγο. Στη διαδρομή για το σπίτι σταμάτησα έξω από μία βιτρίνα και το μάτι μου έπεσε σε ένα ζευγάρι κομψές γόβες. Μόλις είδα την τιμή τους, συνέχισα να περπατάω με πιο γοργό βήμα. Μου πήρε δέκα λεπτά μόνο, για να φτάσω· είχα προετοιμάσει ολόκληρο μάθημα για τον γιο μου. Ξεκλείδωσα την πόρτα του διαμερίσματος. Ο αποβληθείς από το σχολείο βαρούσε πέναλτι με το μαξιλάρι του κρεβατιού μου για μπάλα. Η εστία ήταν η πόρτα του δωματίου του, μόνο που αυτή δεν είχε δίχτυ και το μαξιλάρι γκρέμιζε κάδρα και λαμπατέρ στην τρελή του πορεία.

— Έλεος, Αλέξανδρε, έχουμε δουλειές να κάνουμε! Τι μαθήματα έχεις για αύριο;